

ΕΤΟΣ 55ον

25 Φεβρουαρίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (2804)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ

Σήμερα είναι μία μεγάλη και εξαιρετικά σπουδαία ημέρα. Είναι η ημέρα που γιορτάζουν οι πιστοί σέ ὄλη τήν οἰκουμένη τή νίκη καί τόν θρίαμβο τῆς ἀληθινῆς πίστεως, τῆς ὀρθοδοξίας καί τῆς ὀρθοπραξίας κατά τῆς πλάνης καί τῆς ἀσέβειας. Γι' αὐτό καί διαβάζεται σήμερα μία περικοπή ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή τοῦ ἀπ. Παύλου, ὅπου γίνεται ἀναφορά σέ ἡρωικά κατορθώματα πίστεως. Ὁ Παῦλος ἀρχίζοντας ἀπό τόν μέγα προφήτη Μωυσῆ καί ἀναφέροντας συγκεκριμένα ὀνόματα μεγάλων μορφῶν καί δικαίων τῆς Π. Διαθήκης, φθάνει στούς ἔνδοξους, στόν βασιλέα Δαβίδ καί στόν ἱερότατο Σαμουὴλ ἀλλὰ καί στούς θεόπνευστους προφήτες. Ἀπαριθμεῖ μάλιστα λεπτομερῶς τά μεγάλα καί ἔνδοξα κατορθώματά τους. Σκοπός του δέν εἶναι ἄλλο παρὰ νά ὑπογραμμίσει τήν ἀήττητη δύναμη τῆς πίστεως. Καί αὐτή τήν ἀκαταγώνιστη πίστη μᾶς καλεῖ ὄχι ἀπλῶς νά τή θαυμάσουμε ἀλλὰ καί νά τή μιμηθοῦμε. Ὁ ἴδιος, ἀκαταπόντος ἀγωνιστῆς τῆς πίστεως, δέν μποροῦσε νά μή μᾶς καλέσει σ' αὐτό τό ὕψιστο χρέος.

Ἡ δύναμη τῆς πίστεως

Αὐτή ἡ πίστη, γιά τήν ὁποία μᾶς μιλά μέ τά παραδείγματα τῶν ἁγίων μορφῶν ὁ ἀπ. Παῦλος, κρύβει μία δυναμική πορεία πού πραγματικά κάνει τόν ἄνθρωπο νά μή ἠσπασθεῖ τόν Θεό. Κρύβει δύναμη, δύναμη γιά θυσίες καί νίκες. Πίστη πού ἀποκρούει αἰρέσεις καί πειρασμούς καί ἐχθρικούς δαίμονες. Ἡ δύναμη καί ἡ ὑπεροχή τῆς πίστεως στήν ἀλήθεια τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας γίνεται ἀκόμη ζωηρότερη, ὅταν ὑφίσταται διωγμούς. Ἄλλ' ἡ πίστη μᾶς δέν εἶναι μία συνήθης ἰδεολογία, οὔτε εἶναι κάποια ἀόριστη θεωρία. Εἶναι συγκεκριμένη μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, βασισμένη στήν Ἁγία Γραφή καί στήν Ἱερά Παράδοση. Γι' αὐτό καί εἶναι πίστη ἐνεργός πού ἐκδηλώνεται στή ζωὴ τῶν πιστῶν. Οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ χριστιανοὶ μετέχουμε στό γεγονός τῆς πίστεως, ἀντιλοῦμε δυνάμεις ἀπ' αὐτήν καί

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 24-26, 32-40)

Μάρτυρες τῆς πίστεως

Ἀδελφοί, πίστει Μωϋσῆς «μέγας γενόμενος» ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυνιν, μείζονα πλοῦτον ἡγήσάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Καὶ τί ἐτι λέγω; Ἐπιλείψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολάς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραρον ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστεροῦμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄποις τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττονι τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

πράττουμε σύμφωνα μ' αὐτήν. Οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ εἶχαν καταλάβει τὴν ἀξία καὶ τὴ δύναμη τῆς πίστεως στὴ ζωὴ τους, γι' αὐτὸ καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Κύριο συμπληρωματικὴ καὶ περισσότερη πίστη μὲ τὸ αἴτημα «πρόσθετε ἡμῖν πίστιν» (Λουκ. 17,5).

Ζωντανὴ ἡ ὀρθόδοξη πίστη σήμερα

Ὡστόσο ἡ ἀληθινὴ αὐτὴ πίστη δέν εἶναι παρελθοντολογία, οὔτε ἐξαντλεῖται σέ μιά ὥραία ἀνάμνηση ἢ σέ μιά τυπικὴ γιορτὴ. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη ἢ διαφορετικὰ ἢ ὀρθόδοξη πνευματικὴ ζωὴ μυσταγωγεῖ πολλὰς ψυχές. Δέν εἶναι μόνο ἡ ὑποβάθμιση τῶν ἀξιών, ἡ ἄρνηση καὶ ἡ κενότητα πού ἐμφανίζονται μὲ τόσο θόρυβο στό προσκλήνιο. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἀληθὴ πλευρά, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ βίωμα τῆς ὀρθόδοξης πνευματικότητας. Ἀξίζει νά σημειώσουμε δύο ἐκφράσεις αὐτῆς τῆς ζωντανῆς ὀρθόδοξης πίστεως στό σημερινό κοινωνικό γίγνεσθαι. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἰδιαίτερη ἀξία καὶ σημασία πού δίνεται στὴν ὀρθόδοξη ἡλιερεία καὶ εἰδικότερα στὴν εὐχαριστιακὴ σύναξη. Ἐκεῖ, στὸν ἄωρο τῆς ζωντανῆς καὶ λογικῆς ἡλιερείας τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ πιστός βρῖσκει παρούσα ὄλη τὴν Ἐκκλησία, προσεύχεται, γαληνεύει καὶ κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ τὴ ἡλιερεία μας, πού καὶ ἑτερόδοξοι θαυμάζουν, ἡ ὀρθόδοξη πνευματικὴτητα πληροῦται μὲ ἀνέκφραστη ὠραιότητα καὶ ἀνυψώνει τὸν συνειδητό πιστό χριστιανό σέ μετοχὴ Θείας ζωῆς. Εἶναι ἐντυπω-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, μέ τήν πίστιν ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐμεγάλωσε, ἀρνῆθηκε νά ὀνομάζεται υἱός τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ, διότι ἐπροτίμησε μᾶλλον νά ὑποφέρῃ μαζί μέ τόν λαόν τοῦ Θεοῦ παρά νά ἔχῃ τήν πρόσκαιρην ἀπόλαυσιν ἀμαρτωλῶν πραγμάτων. Ἐθεώρησε μεγαλύτερον πλοῦτον ἀπό τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου τόν ἐξευτελισμόν τοῦ Χριστοῦ, καθ' ὅσον ἀπέβλεπε εἰς τήν ἀνταπόδοσιν. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βαράκ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουήλ καί τοὺς προφῆτας, οἱ ὅποιοι μέ τήν πίστιν ἀνέτριψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγὴν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρόν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διά νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμά καί φυλακῆν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλές δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας, (ἀνθρωποι διά τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διά τήν πίστιν τους, δέν ἔλαβαν, ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διά νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα,

Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σιακό, ὅτι ὁ σύγχρονος κουρασμένος ἄνθρωπος ποθεῖ τήν εὐχαριστιακὴ κοινότητα καί σύναξιν. Ἡ δευτέρη ἔκφραση τῆς ζωντανῆς ὀρθοδοξίας στήν ἐποχὴ μας εἶναι τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον πού παρατηρεῖται γιὰ τήν πατερικὴ σκέψιν. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανάσιος, Βασίλειος, Γρηγόριος Ναζιανζηνὸς καί Γρηγόριος Νύσσης, Χρυσόστομος, Δαμασκηνὸς ὡς τὸν Γρηγόριος Παλαμᾶ καί τὸν Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη, ἡ σπουδὴ καί ἡ ἐντρυφήσις στὰ πολύτιμα συγγράμματά τους εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀποδοτικὰ. Ὁ πατερικὸς θησαυρὸς μελετᾶται, οἱ ἐκδόσεις αὐξάνονται καί οἱ εἰδικές ἀφιερωματικὲς ἐκδηλώσεις γι' αὐτοὺς πληθαίνουν. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ δέν εἶναι μόνο στὸν ἑλληδικὸν ὄμιλον ἀλλὰ καί στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ πατερικὴ σκέψιν ποτίζει τήν ὀρθόδοξον πνευματικὴν ζωὴν καί εἶναι πολὺ ἐλπιδοφόρον τὸ γεγονός ὅτι ἀναζητεῖται ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς καί τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ πατερικὰ ἔργα. Ἡ ὀρθόδοξον πίστις μας, λοιπόν, εἶναι ὁ ἀτίμητος θησαυρὸς μας.

Ἄρχιμ. Χ. Π.

25 Φεβρουαρίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)
«Ανάμνησις τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων» (843). Ταρσίου Κων/πολεως.
Ήχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Απόστολος: Ἐβρ. ια΄ 24 – 26, 32 – 40 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. α΄ 44 – 52
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Μαρτίου, Β΄ Τῶν Νηστειῶν.
Απόστολος: Ἐβρ. α΄ 10 – β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1 – 12.

Ὅταν μιλάμε γιὰ τὴν Ἱεραποστολή

Ἡ Ἱεραποστολή δὲν εἶναι ἀπλῶς μίᾱ ἀπὸ τίς πολλές πρωτοβουλίες στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ προβαίνει ἢ νὰ μὴν προβαίνει μίᾱ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα. Εἶναι κάτι πού σχετίζεται μὲ τὴν ἴδια τὴ φύση τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ μὲ τὸ τί «εἶναι» ἡ Ἐκκλησία.

Ἄς τὸ σκεφτοῦμε: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ συνάντησις Θεοῦ καὶ κόσμου, εἶναι τὸ κορμί τοῦ σαρκωμένου καὶ ἀναστημένου Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο συνεχίζει νὰ συγκροτεῖται καὶ νὰ αὐξάνεται» ἀδιάκοπα μέσα στὴν ἱστορία, προσλαμβάνοντας τὴν κτίσις καὶ μεταμορφώνοντάς τιν σέ μέλη αὐτοῦ τοῦ κορμιοῦ. Ἄν (ὑποθετικὰ μιλῶντας) καταρρῶσαμε αὐτὴ τὴν πρόσληψη, τότε ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ γινόταν ἀπλῶς ὀκνηρή, ἀλλὰ –πολύ περισσότερο– θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Πόσο «Χριστός» θὰ ἀπέμενε ὁ Χριστός, ἂν ἔπαυε νὰ ἔχει τὴν ἀνθρώπινη φύση Του; Τὸ νὰ ἀνοίγεται, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία στὸν κόσμον, τὸ νὰ ἀπευθύνεται στοὺς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς, τὸ νὰ τοὺς προσκαλεῖ στὴν πίστιν καὶ νὰ τοὺς καλοδέχεται στὸ σῶμα τῆς, δὲν εἶναι ἓνα παραπανήσιο ἢ προαιρετικὸ ἔργον. Ἐχει νὰ κάνει μὲ τὸ μεδούλι τῆς ἴδιας τῆς ὑπαρξῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ὁραματίζεται ἓνα τέλος τῆς ἱστορίας, τὰ Ἔσχατα, ὅπου τὸ σύμπαν ὀλόκληρον θὰ ἀνακαινιστεῖ, θὰ γίνῃ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μέτοχος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ο.Ν.Π.–Ε.Τ.Π., Δρόμοι Κελτῶν-Δρόμοι Σαξόνων (ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας).

Ἀκοῦστε τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 89,5 FM
ΤΩΡΑ καὶ ΔΟΥΡΥΦΟΡΙΚΑ. Χωρὶς συνδρομὴ. Μόνον μὲ μικρὸ κόστος ἐγκαταστάσεως.
Γιὰ περισσότερες Πληροφορίες: 210 72 98 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατον καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμον Δῆμον Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖον φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφεῖου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλον τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στὸ Διαδίκτυον: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm